

Velkommen til KPIs første generalforsamling

I de foregående Nyhedsbreve har vi informeret tæt om KPIs overgang til medlemsdemokrati.

Den nye struktur, der trådte i kraft den 1. januar 2017, er vi glade for og stolte over. Den betyder, at I, som er medlemmer af KPI, skal indkaldes med tre måneders varsel til den første generalforsamling. Det sker hermed:

Den 8. september i Odense

Generalforsamlingen afholdes i Sct. Hans kirkes lokaler, Sct. Hans Plads 1, 5000 Odense C. Vi samles om følgende program:

16.00 Generalforsamlingen åbner med en kop kaffe og brød – med mulighed for en snak om KPI og alt muligt andet.

17.00 Foredrag ved professor ved Norsk Lærerakademi (Bergen), Paul Otto Brunstad: *Per aspera ad astra – gennem smerte til indsigt og forståelse. Udkast til en prøvelsens pædagogik. Debat ud fra foredraget.*

18.30 Spisning

19.30 Generalforsamlingens dagsorden, se herunder. Kaffe undervejs.

21.30 Seneste sluttidspunkt.

Dagsorden

1. Valg af dirigent og referent.
2. Vedtagelse af forretningsorden.
3. Drøftelse af KPIs arbejde på grundlag af formandens og den daglige leders beretninger.
4. Fastsættelse af medlemskontingenter.
5. Godkendelse af revideret regnskab 2016 og budget 2018.
6. Valg af medlemmer til bestyrelsen.
7. Valg af revisor.
8. Eventuelt.

Vedtægter, referater og bilag ligger på kpi.dk

KPIs nye vedtægter ligger på www.kpi.dk → *Hvem er vi.*

På www.kpi.dk → *Arrangementer* finder du:

- referater af bestyrelsesmøder siden overgang til nye vedtægter
 - forslag til generalforsamlingens forretningsorden
 - revideret årsregnskab 2016
- Efter den 4. august finder du desuden:
- formandens og den daglige leders årsberetninger
 - forslag til medlemskontingenter samt budget 2018

- forslag til kandidater til valg til bestyrelsen samt forslag til revisor
- Yderligere punkter til dagsordenen samt kandidater til bestyrelsen skal være KPIs formand i hænde senest den 18. august 2017. Endelig dagsorden offentliggøres på KPIs hjemmeside den 25. august 2017.

Deltagelse er gratis, men tilmelding er nødvendig

Det er gratis for KPIs medlemmer at deltage i generalforsamlingen, men det er vigtigt, at du tilmelder dig, så vi ved, hvor mange der skal serveres for. Send en e-mail til chp@kpi.dk eller en SMS til 28 40 53 14. Oplys navn med tilhørende e-mail eller telefonnummer. **Seneste frist for tilmelding er den 1. september 2017.**

Velkommen. Vi glæder os til at dele KPIs sag med jer. +

Bestyrelsen
v. formand Karen Aagaard
☎ 4021 0840
E: karen@constructa.dk

Lad dit barn cykle i regnvejr!

➤ | Læs den nye bog af Per Schultz Jørgensen: *Robuste børn*. Kristeligt Dagblads Forlag 2017. 218 sider. 250 kr.

Der er kommet endnu en god bog om børneopdragelse af den erfarne professor, Per Schultz Jørgensen.

Forfatteren understreger, hvor vigtigt det er ikke at overbeskytte børn, men hjælpe dem til at overvinde vanskeligheder og modstand og derved vinde livsmod og selvstændighed. Samtidig markerer han tydeligt, at dét kun kan ske, hvis vi tager højde for den sårbarhed, som ethvert menneske – også ethvert barn – bærer på. Det er pædagogisk visdom på højt niveau.

Per Schultz Jørgensen giver en præcis analyse af de vilkår, nutidens børn vokser op under. Han jamrer ikke over tidernes ugunst (skønt hans alder kunne friste ham til det). Men han falder heller ikke på halen for den røst i tiden, der hævder, at børn i dag vokser op under *totalt* nye vilkår. Børn er stadig mindreårige medmennesker, som er afhængige af modne, myndige og omsorgsfulde voksne for

at blive *robuste*. En egenskab, som er under særligt pres i vores tid.

I bogen understreges det bl.a., at små børn i langt højere grad lærer gennem kroppens fysiske sansning af verden end gennem en masse ord. Det betyder helt konkret, at børn ikke lærer robusthed ved at høre ”præker” om, hvor vigtigt det er at være robust, men slet og ret ved, at de med kroppen erfarer, at de kan overvinde modstand.

Så vi gør altså mindreårige børn en stor tjeneste ved at lægge et mildt, men bestemt pres på dem, så de ...

- ... skal ud på cyklen, selv om det regner
- ... finder ud af, at de selv kan bære deres tunge taske
- ... erfarer, at de faktisk magter at vandre fem kilometer
- ... får den sejr, at de selv gjorde deres cykel ren

Læs denne bog og få inspiration til at gøre dit barn – i hjemmet, skolen,

institutionen eller børneklubben – mere robust! ➤

Carsten Hjorth Pedersen

Religionsfrihed er en styrke for samfundet

Den 5. april afviklede Evangelisk Alliance en konference om religionsfrihed. Der var bl.a. en paneldebat, hvor overrabiner *Jair Melchior*, daglig leder af KPI, *Carsten Hjorth Pedersen* og medlem af Folketinget for Socialdemokraterne, *Daniel Toft Jakobsen* medvirkede (se foto).

Der blev udarbejdet en fælles udtalelse, der også er relevant for dette Nyhedsbrevs læsere:

1. I et frit samfund må vi kunne

udtrykke os frit – også om religiøse spørgsmål. Begynder man at begrænse menneskers frihed til at udtrykke deres tro, rammer det alle.

2. Nogle politiske initiativer, for eksempel efterårets stramning af straffeloven (L18), er udtryk for en afgørende ændring af den hidtidige forståelse af religionsfrihed og tolerance over for religiøse institutioner og mindretal.

3. Vi oplever, at den politiske debat

ofte meget ensidigt tager udgangspunkt i, at religion hænger sammen med radikalisme, terror, intolerance og antidemokrati. Konsekvensen er, at man kaster et mistænksomt lys over religiøst funderede institutioner i samfundet, som i praksis klæder mange mennesker på til at kunne indgå i et moderne demokrati.

4. I et demokrati kæmper man ikke bare for sin egen frihed, men også for at give plads til holdninger, som man er dybt uenig i. Det er ægte åndsfrihed.

5. Demokrati og religion er ikke hindrings modsætninger. Tro er en ressource for samfundet.

6. Religion er en del af det offentlige rum, fordi den vedrører det fælles liv og de værdier, som bærer vores samfund.

7. Samfundet trues ikke kun af religiøs ekstremisme, men også af intolerant sekularisme. ➤

Skift fokus! Opdragelse med Gud og næsten i centrum

- | – Det er titlen på en ny bog, som udkommer den 10. juni. Den er skrevet af KPIs daglige leder gennem 18 år, **Carsten Hjorth Pedersen**.
– Her bringer vi en artikel med samme tema – og dermed en smagsprøve.

Svend Brinkmann er fin. Jeg har megen sympati for hans budskaber i de to bøger *Stå fast* og *Ståsteder*. Men han har ikke Gud med i "ligningen". Og når Gud ikke med, kan han ikke kalde medmennesket, som han har så stort syn for, for *næste*.

Det forhold – og en hel del andre – har udfordret mig til at sætte Gud og næsten på opdragelsens dagsorden. Jeg mener ganske enkelt, at børn og voksne kommer til at leve det bedste liv, når Gud og næsten er i centrum.

Gud, næsten og selvet

Det betyder ikke, at børn og voksne ikke må tage hånd om sig selv eller gøre noget til glæde for sig selv. Tværtimod. Et menneske må have et sundt og helt *selv* for at have sunde og gode relationer til Gud og næsten. Men det modsatte gælder også: Når Gud og næsten er i fokus, er det en stor hjælp til at finde sig selv og få glæde i livet.

Det med Gud og næsten er imidlertid udfordret af alt det andet, der kæmper om pladsen i centrum af vores liv: Karrieren, præstationerne, underholdningen, vores image, kontrol, penge og alle de ting, vi omgiver os med. Kort sagt: Mig selv og de moderne afguder.

Jeg kan ikke gå i brechen for Gud og næsten, når vi skal opdrage børn, uden at sige noget om det, der så *ikke* skal være i centrum. Alt det andet ødelægger nemlig livet, hvis det kommer i centrum, mens det kan blive til noget godt for os, hvis det rykker fra centrum til periferien. Når Gud og næsten er det vigtigste, bliver alt det andet højst næstvigtigst.

Så lad os skifte fokus – til en opdragelse med Gud og næsten i centrum.

Mens det med næsten i opdragelsens rum ikke er så svært at se for sig,

kan det måske være vanskeligere at se Gud for sig i samme rum. Derfor nogle få eksempler:

Gud i opdragelsens rum

Når Gud er til stede i opdragelsens rum, indebærer det for eksempel, at jeg som voksen ikke behøver at have svar på alle spørgsmål. Barnet og jeg kan i fællesskab stille dem til Gud. Vi kan undres over hans visdom i naturen. Vi kan rase over hans uforståelighed, når sygdom møder os. Vi kan fælles takke for hans godhed, når vi helt ufortjent møder venlighed fra andre. Vi kan sammen gå på opdagelse for at sanse Guds overvældende nærvær i naturen og kulturen. I solopgangen og solsortens sang, og i menneskets fabelagtige evner til at skabe teknologi og kunst.

Fordi Gud er perfekt, behøver jeg og mit barn ikke være det. Det må selvfølgelig ikke føre til ligegyldighed, og det udelukker ikke glæden ved – så vidt muligt – at perfektionere noget sammen med barnet. Det kan dreje sig om at bygge hule, løse matematiske problemer eller tale engelsk. Det giver netop friheden til det, for når Gud er Gud, kan vi nøjes med at være mennesker.

Det er en stor lettelse, at vi ikke er guddommelige. Den lettelse skal vi smitte børn med, for der er så meget, der "guddommeliggør" børn i dag. Børn sættes op på alt for høje piedestaler – i mediernes evindelige talentshows og reklamerne, og af forældre og bedsteforældre.

Hvis man, siden man blev født, har fået at vide, at alt, hvad man laver eller siger, er fantastisk og unikt, mens man aldrig for alvor er blevet konfronteret med sine begrænsninger og fejl, bliver selvbilledet forkert.

Det er derimod en stor lettelse for

børn, hvis de vokser op blandt voksne, som lever ud fra – og som minder børnene om – at ikke vi, men Gud er den øverste i livet. Kun Gud kan holde til at være guddommelig. Hvis vi prøver, knækker vi halsen på det.

Det er livsvigtigt for børn at omgås voksne, som bringer Gud ind i opdragelsens rum.

Vigtigt for troende og ikke-troende

Jeg tror, dette er vigtigt for kristne forældre, lærere på kristne skoler, pædagoger i kristne institutioner samt kirkelige børne- og ungdomsmedarbejdere. Uafhængigt af om man er katolik, pinseven eller lutheraner, for det med Gud og næsten er fælles kristent stof.

Men selv om det ligger i den fælles kristne bagage, har vi ikke bragt det tilstrækkeligt i spil i opdragelsen. Det skyldes blandt andet, at sekulariseringen, som også kristne opdragere er under stærk, men usynlig indflydelse af, fører os bort fra Gud og næsten henimod det modsatte: de moderne afguder (fx forbrug og underholdning) og mig selv (fx mine drømme og behov på andres bekostning).

Men i virkeligheden er dette udfordrende og inspirerende for *alle* opdragere. Jeg mener, at det *almenneskeligt* set er bedst for børn at få det ind med modernismen, at der er en Gud over os og en næste ved siden af os. Jeg mener nemlig, at det går ud over levende mennesker, når vi mister fokus på Gud og næsten. Især når vi taler om opdragelse.

Det betyder så også, at troende opdragere med stor frimodighed skal fastholde Gud og næsten i opdragelsens rum. Også over for ikke-troende. Vel vidende, at de er på livets side, fordi der ikke gives noget bedre liv end det, hvor Gud får ære af os, og »»

»» medmennesker får gavn af os; selv om vi kun *ufuldkommen* realiserer det.

Men Gud og næsten kommer aldrig i centrum for børnene, hvis de ikke er det for de voksne. Al børneopdragelse er først og fremmest voksenopdragelse. Derfor vil jeg udfordre voksne til at leve, så børn ved at være sammen med os finder ind i det gode liv med en Gud over os og en næste ved vores side.

Tre forbehold

Jeg har imidlertid tre forbehold, der er meget vigtige, når vi prøver at skifte fokus i børneopdragelsen, hvad enten det er i hjemmet, skolen, institutionen eller kirken:

1. Når jeg slår til lyd for, at Gud og næsten skal være i centrum, er det ikke, fordi jeg tror, det bliver "paradis på jord". Slet ikke. Dertil er min egen og mine medmenneskers modvillighed imod Gud og næsten alt for stor. Men for nu at sige det på jysk, er jeg overbevist om, at det bliver mindre slemt at leve som menneske, end hvis jeg overgiver mig til afguderne og mig selv.

2. Ingen af os realiserer tilnærmelsesvis det med at leve med Gud og næsten i centrum. Det er derfor, vores behov for en frelser – Jesus Kristus – er så umådeligt stort. Men selv om det bliver ufuldkommen og halvhjertet, er Gud og næsten alligevel det bedste mål for livet og opdragelsen.

3. Når alt kommer til alt, er det med at leve til Guds ære og til gavn for næsten ikke noget, vi kan *opdrage* til. Ja, det vil sige: Vi kan til en vis grad opdrage os selv og vores børn til det med at være til gavn for næsten. Men ikke til at ære Gud. Ham bliver vi dybest set kun til ære for ved at opgive alle vores egne forbedringsprojekter og modtage hans nåde. Vi kalder det *at tro på Jesus Kristus*. Troen skabes imidlertid ikke ved vores håndkraft. Den skabes ved åndskraft, altså ved Helligånden, der gennem Guds ord og sakramenterne føder og nærer troen hos både børn og voksne. Derfor handler det med Gud og næsten også om dåb, forkyndelse, nadver og oplæring i den kristne tro.

Barnet i centrum

I år 1900 udgav den svenske forfatter Ellen Key sin epokegørende bog *Bar-*

nets århundrede. Den fik afgørende betydning for opfattelsen af barnet i det århundrede, der fulgte – samt i det, vi lever i nu.

Set i bakspejlet var det nødvendigt med Ellen Keys opråb, der kort fortalt gik ud på at se barnet som et fuldværdigt menneske, der har brug for, at de voksne omkring det ser dets særlige natur og behov. Hendes bog var et opgør med den tanke, som mange forældre og lærere havde af barnet som et genstridigt væsen, hvis vilje skulle knækkes. Voksne bestemte over børn. Punktum.

Ellen Keys tanker vandt ikke genklang til at begynde med. Tværtimod. Hun mødte stor modstand både fra andre pædagogiske tænkere og fra almindelige forældre og lærere.

Hun var naturligvis ikke den eneste, der ville sætte barnet i centrum. Mange fra den såkaldt reformpædagogiske retning gik samme vej. Men de første syv-otte årtier af århundredet var det en avantgarde, der stod for disse synspunkter og denne tænkning om opdragelse. Det store flertal af forældre og andre opdragere fulgte et mere traditionelt spor.

De sidste 50 år

Men med det store værdimæssige opbrud sidst i 1960'erne og begyndelsen af 70'erne blev digerne gennembrudt. Først i børnehaverne og skolerne, senere i hjemmene blev det store mantra nu "barnet i centrum".

Der er mange gode ting at sige om denne opdragelsesmæssige vending, og der er vist meget få, som ønsker sig tilbage til "den sorte skole", "kæft, trit og retning" eller "din vilje er i min lomme". Det er mildest talt heller ikke den grøft, de fleste opdragere i dag er ved at falde i.

Børn såvel som voksne har høstet – og høster fortsat – mange gode frugter af den udvikling, som Ellen Key og andre satte i værk, og som har præget opdragelsen de seneste 50 år. Kuede og forskræmte børn, der voksede op med tæsk og verbale overgreb, er langt på vej fortid i Danmark.

I stedet for er forældrene blevet anerkendende og forstående. Angst for vilkårlige og autoritære lærere er afløst af tryghed og afslappethed. Terperi og udenadslære er blevet erstattet af et overflødigshorn af

spændende, effektive undervisningsmetoder.

Men der mangler en modpol.

Det er gået grassat

Den 7. juli 2016 skrev en mor, Sofie Münster en tankevækkende klumme i BT:

For nylig var jeg på legeplads med min datter. Hun leger lidt, men kommer hurtigt hen til mig, fordi hun vil vise et "akrobatisk show". Hun går energisk i gang med noget, der vel mest af alt bare var en variation af hop på stedet. Ingen sammenhæng. Ingen rytme. Og ikke noget, hun ikke har kunnet i årevis. Faktisk er der ikke noget som helst bemærkelsesværdigt ved de mange små hop, der må have fået eventuelt forbipasserende til at tænke, at hun enten frøs eller skulle tisse rigtig meget. Alligevel hører jeg gentagne gange mig selv sige "ej, hvor flot". (...)

I de mere end 10 år, jeg er kommet på legepladser, er det ikke sket en eneste gang, at jeg – eller nogen anden voksen – har sat en grænse for opmærksomhed. Det tætteste, vi kommer, er et forsigtigt "om lidt", som om børn tager skade af ikke at blive kigget på, eller at det er en straf at få at vide, at man 'bare' skal lege. (...)

Nyere studier tyder på, at den overdrevne opmærksomhed og ros i barndommen udvikler virkelighedsfjerne voksne, som overvurderer sig selv og deres egen betydning. De mener for eksempel selv, at de er mere socialt kompetente, tager mere hensyn til andre og er bedre til at løse konflikter. Men hvis man spørger folk i deres omgangskreds eller på deres arbejdsplads, så står det klart, at de er fuldstændigt lige så almindelige som alle os andre.

Men faktisk behøver man ikke at være forsker for at forstå konsekvenserne. Det siger sig selv, at hvis man vænner børn til altid at være i centrum og til kun at kunne sætte pris på noget, hvis de bliver beundret for det, så får de svært ved at indgå i de fællesskaber, der binder vores samfund sammen. Klassen, arbejdspladsen, parforholdet, familien og foreningslivet.

Sofie Münsters – og min – vurdering er, at det med barnet i centrum er gået grassat. Andre mennesker og

barnet selv lider under det. Vi skal i stedet for have *næsten* på banen.

I vores tilværelse som mennesker er der en grundlæggende spænding mellem hensynet til den enkelte og til fællesskabet. Vi må ikke blive så fællesskabsorienterede, at vi glemmer individet. Og vi må ikke blive så individorienterede, at vi glemmer fællesskabet. Med fællesskabet mener vi også den kollektive kultur og religion.

På mange måder var den individualisering, der fandt sted fra midten af 1800-tallet, et berettiget opgør med nogle urimelige og snærende bånd, som fællesskabet bandt det enkelte individ med. Var far skomager, måtte sønnen også blive det. Var hele folket evangelisk-lutherske kristne, måtte ingen være noget andet. Formålet med børneopdragelse var derfor også

stort set at få barnet til at underordne sig de mange kollektive regler og normer.

Men det modsatte er blevet den store udfordring de seneste årtier i den vestlige verden: Vi er blevet så individfokuserede, at vi har glemt fællesskabet. Nu må kollektivet ingen bindinger lægge på individet – i dette tilfælde barnet. Nu skal børn selv vælge deres liv. Ikke blot uddannelse og arbejde, men også, om de vil gå i drengetøj eller pigetøj, ja, på sigt om de vil være han eller hun eller noget helt tredje.

Tanken om barnet i centrum, som i udgangspunktet havde et vigtigt og legitimt anliggende, er blevet et dominerende og næsten enerådende dogme i børneopdragelsen på bekostning af fællesskabet, herunder

kultur og religion. Jeg mener, den udvikling har løbet så længe og er blevet så outreret, at den er til skade for både børn og voksne.

Der sker nemlig det paradoksale, at når fællesskabet lider under en grasserende individualisering, går det i sidste ende også ud over individerne, her børnene.

Flere eksempler på barnet i centrum

Lad mig nævne nogle eksempler på, hvordan den grasserende individualisering omsat til børneopdragelse viser sig:

En del børn i dag skriger sig ofte til at få deres vilje. Et barn, der skriger sig til at få sin vilje, møder man for eksempel i supermarkedet eller til private fester. I virkeligheden er problemet ikke, at børnene skriger og er urimelige, fordi de vil have deres vilje; men at voksne lader dem benytte dette magtmiddel.

Der er en del børn i 5-7-årsalderen, som endnu ikke er begyndt at lære den væsentlige lektie, at der er andre end dem, som har brug for den voksnes opmærksomhed. Børnehavepædagogerne eller lærerne i indskoling ser det. Måske handler det om, at børnene hjemmefra i for høj grad er blevet vænnet til, at forældrene servicere dem. Måske handler det om, at børnene ikke har haft voksne omkring sig, der har trænet dem i tålmodighed.

Men barnet kan også blive overdrevent opmærksomhedssøgende, hvis det er blevet omsorgssvigtet eller set for lidt. Barnet kan blive fejludviklet, fordi den voksne i alt for høj grad har haft sig selv i centrum, hvorfor barnet så at sige lærer den samme adfærd. Nogle børn får for eksempel for meget legetøj og elektronisk isenkram, men for lidt omsorgsfuld kontakt med mor og far, hvilket gør, at pædagogerne i børnehaven eller lærerne i skolen oplever barnet som vanskeligt og selvcentreret.

Det er naturligvis ikke børnene, som bærer ansvaret for, at det er gået sådan. Det gør de voksne, som har tilladt det. Men modsat siger det også noget om, at når børn ikke møder stærke, omsorgsfulde viljer hos forældre, lærere og pædagoger, så udvikler de sig i selvcentreret retning.

Hertil kommer det enorme fokus, >>>

FOTO: UNPLUSH

»» som underholdningsbranchen, medierne og kommerzialismen har på, at barnet sættes i centrum. Ikke fordi disse megatrends "holder af børn", men fordi de har glæde af dem som forbrugere.

Når der udvikles spillkonsoller til helt små børn, og når iPads og smartphones gøres mere og mere børnevenlige, hedder det sig, at det er for børnenes skyld og for at hjælpe forældrene. Men konsekvensen er i mange tilfælde svækket tilknytning mellem børn og voksne, fordi børnene isoleres i det elektroniske univers, og fordi en del voksne opgiver at intervenere. Det er et *kvantitativt* problem – fordi medierne i urimelig grad er tidsrøvere – og det er et *kvalitativt* problem, fordi store dele af mediepåvirkningen er junkfood.

Disse eksempler viser, at barnet i ekstrem grad er kommet i centrum i vores tid. Og det viser behovet for, at vi i børneopdragelsen gør, hvad vi kan for at få *næsten* i centrum i stedet for. Til glæde for børnene og deres medmennesker.

De moderne afguder

Der er imidlertid mere på spil i denne sag. Det handler ikke bare om noget *socialt*, nemlig om jeg eller næsten er i centrum. Det handler også om noget *åndeligt*: Om de moderne afguder er i centrum, eller om den levende, treenige Gud er det.

De moderne afguder er ikke skåret i træ eller hugget i sten. De opstår, fordi der går religion i noget verdsligt. Det er der mange eksempler på i vores tid. Både i børns og voksnes verden. Ja, faktisk er det sådan, at alt det gode, som Gud har skabt, kan gå hen og blive afguder for os. Vores krop, udseende eller seksualitet kan blive en afgud for os. Børns og voksnes materielle ejendom – iPad'en eller båden – kan også få guddommelig status i vores liv.

Der kan for eksempel gå religion i fodbold, musik og karriere – med tilhørende ritualer og kult. Mange ser de store sports- og koncertbegivenheder som iscenesættelser, der har religiøse overtoner. Naturligvis har mange et ikke-religiøst forhold til disse ting; men flere samfundsanalytikere nævner de mange religionssubstitutter, der findes i dag.

Det ser ud til, at vi som mennesker

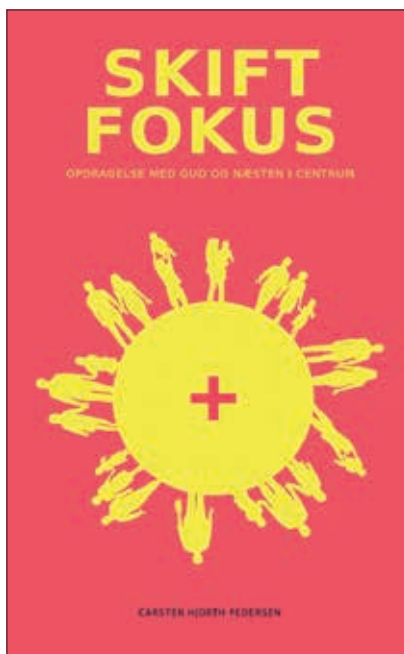
har et stort behov for at have en magt over os. Noget eller nogen at tilbede. Noget eller nogen at vente os det ultimativt gode og lykkebringende fra.

Måske vil nogle læsere opleve det drastisk at tale om faren for moderne afgudsdyrkelse i børns og voksnes liv. Jeg medgiver, at det kan blive for bastant og falsk-åndeligt. På den anden side skal vi ikke være naive og overfladiske. Jeg tror, vi svigter børn og voksne, hvis vi ikke ser nogle af disse dybtliggende åndelige mekanismer i øjnene og kalder tingene ved rette navn.

Det er på høje tid, at vi går ind i kampen for at erstatte afguderne og os selv med relationerne til Gud og næsten – og at vi ser, hvilket enormt potentiale et sådant fokus-skifte repræsenterer.

Gud og næsten giver livet mening

Jeg mener altså, at den helt store udfordring for børneopdragelsen i dag er at foretage en bevægelse bort fra et dominerende, men negativt paradigme med afguderne og mig selv i centrum hen imod et positivt, klassisk paradigme med Gud og næsten i centrum.

Skift fokus! Opdragelse med Gud og næsten i centrum udgives af LogosMedia den 10. juni. Den bliver på 176 sider. Den koster 182 kr. inkl. forsendelse, og den kan bestilles på KPI: kpi@kpi.dk

Men det er ikke noget, vi sådan bare lige gør. Det er en livslang kamp for hvert enkelt barn og for hver enkel voksen. Ingen af os er fritaget. Det er en kamp, som kristne – der bærer på idealet om et liv for Gud og næsten – såvel som ikke-kristne står i.

Det første skridt mod at vinde nogle sejre er dog at erkende, at der er en kamp – og at den står om så væsentlige ting som dette.

Skal vi motiveres for at tage den kamp op, må vi se det potentiale, der ligger i dette fokus på Gud og næsten. Disse to instanser, der kan se besværlige ud – og nogle gange vitterlig også er det – er, når alt kommer til alt, også dem, der gør det værd at leve.

Både som barn og voksen kan man – på hver sit niveau – af og til spørge sig selv, om livet er værd at leve. Hvad handler det hele om? Vi spiser, sover, går på arbejde, i skole eller institution. Vi har nogle aktiviteter kørende og skaffer os noget underholdning og nogle oplevelser. Men er der en mening med det hele?

Ja. Der er en mening med det hele, fordi der er en Gud over os og en næste ved vores side!

Ja. Livet er – trods smerte og lidelse – meningsfuldt, fordi der er en Gud i mit liv, som elsker mig og vil noget med mig, og fordi der er medmennesker, der har brug for mig, og som jeg har brug for.

Det lille barn er ikke, og skal ikke være bevidst om dette. Men næsten er der også i det lille barns liv. Når barnet bliver ældre, kan vi voksne hjælpe det til at se det nådige i, at vi ikke lever for os selv. Der findes legeskammerater, som betyder noget for mig, og som jeg kan betyde noget for. Der findes sidekammerater, som kan hjælpe mig, og som jeg kan hjælpe. Der findes voksne, som man kan dele noget med.

Også for os voksne er der altid en næste. Nogle elever, der skal undervises, hvis jeg er lærer. Nogle kunder, hvis hus jeg som håndværker skal reparere. Nogle patienter på sygehuset, som jeg skal pleje, hvis jeg er sygehjælper. Nogle pc-brugere, som jeg skal hjælpe, hvis jeg er softwareudvikler. Nogle borgers skræld, jeg skal hjælpe dem af med, hvis jeg er skrældemand.

Selvfulgelig gør vi også disse ting for at tjene penge, men den dybeste me-

FOTO: UNSPLASH

ning med arbejdet er, at vi kan tjene næsten – og næsten kan tjene os – derigennem.

Der er altid en Gud og et medmenneske. Derfor giver det mening at stå ud af sengen om morgenen.

Min egen glæde

Gud og næsten forhindrer imidlertid ikke barnets egen glæde. Tværtimod. Det er en central pædagogisk opgave at hjælpe og vejlede barnet ind i den rette balance her. For det er oplagt, at Gud og næsten kan vægtlægges på en sådan måde, at barnet hindres i frimodigt at tage hånd om det, som er godt og glædeligt for barnet selv. På den anden side kan barnets egen glæde også vægtlægges i en sådan grad, at det bliver egocentrisme, hvor Gud og næsten ikke får den centrale plads, som de skal have – og som er *bedst* for barnet.

Det har en del med barnets naturlige udvikling at gøre. Det lille barn kræver – helt legitimt – at få sine basale behov for tryghed, mæthed og renlighed tilfredsstillet af forældrene og andre nære omsorgspersoner. Og på sin egen ubevidste måde er det lille barn for øvrigt samtidig til glæde for sin omverden, især forældrene.

Men barnet skal ikke være så gammelt, før det ganske langsomt skal lære, at det ikke kan få al opmærksomhed, og at der er andre at tage hensyn til. Barnet skal skridt for skridt lære, at der er en næste ved dets side

og en Gud foroven. Den udvikling tager laaang tid, og den må endelig ikke forceres; men sættes den ikke i værk, skades barnet – og dets omgivelser.

Op igennem barndommen giver det helt sig selv, at forældrene og barnet selv søger det, der giver glæde og tilfredsstillelse. Nydelsen af god mad. Glæden ved at lege med andre. Fornøjelsen ved en god film. Morskaben ved at spille et sjovt spil på iPad'en. Spændingen ved en god konkurrence. Trygheden ved snakke med mor om dagens glæder og sorger. Listen er lang, og det skal den være.

Alt dette har et mål i sig selv, fordi barnet er et *selv*. Og samtidig er det en forudsætning for, at barnet skridt for skridt kan hjælpes til at se sit liv i et større perspektiv, hvor Gud og næsten er i fokus. Hvis vi ikke tager hånd om os selv – ja, *er* et selv – kan vi slet ikke indgå i relation til Gud og næsten.

Du kan ikke give noget til andre, som du ikke selv har

I børneopdragelse gælder det i meget høj grad, at man ikke kan give barnet noget, som man ikke selv har. Det er elementært. Man kan ikke give sin kone en cykel, hvis man ikke først har købt den. Hvis man skal give noget bort, må man først eje det selv.

Og i børneopdragelsen: Du kan ikke give barnet selvstændighed, hvis du ikke er selvstændig. Du kan ikke lære barnet modenhed, hvis du selv er umoden. Du kan ikke give dit barn

sunde grænser, hvis du selv mangler dem. Du kan ikke lære barnet blufærdighed, hvis du selv er ublufærdig.

Men der er selvfølgelig forskel på at give sin kone en cykel og så børneopdragelse. Når du først har foræret en gave bort, som du har købt, er den ikke længere din. Sådan er det ikke med modenhed, selvstændighed, blufærdighed, frihed og sunde grænser. Du kan ganske vist kun give disse vigtige ting til børn, hvis du selv har dem; men du bliver også selv befæstet i disse dyder, jo mere du praktiserer dem.

Du bliver for eksempel forankret i dine etiske grænser, når du lever i overensstemmelse med dem. Det, vi praktiserer, sætter sig nemlig i vores krop på en helt anden måde end det, vi teoretisk set holder for sandt eller rigtigt.

Desuden er der så at sige payback på et liv med børn, hvor vi praktiserer vores værdier. Du lærer mere om modenhed ved se den voksende modenhed hos dit barn. Du bliver endnu mere selvstændig, når du møder dit barns selvstændighed.

Denne "livslov" fører os frem til et punkt, som er af stor betydning for opdragelsen – især når Gud og næsten er vores kompas – nemlig at det dybest set handler om, hvordan opdrageren selv lever.

Det gælder for resten ikke kun i opdragelsen. Men i livet som sådan. 🌱

KPI har brug for din støtte

Forbøn

Vi er overbevist om, at forbøn er den vigtigste støtte, du kan give KPI. For på Guds velsignelse beror alt. Derfor tak til alle, som beder for KPI.

Økonomi

KPI er afhængig af økonomisk støtte, da det eneste offentlige tilskud, vi får hvert år, er ca. 60.000 kr. i Tips- og Lottomidler. Du kan støtte KPI økonomisk på flere måder:

Gavebrev

Et gavebrev er en tiårig forpligtende aftale. Du kan binde dig for et fast årligt beløb eller for en fast procentsats af din årlige indkomst. Til gengæld får du fradrag i skat for hele beløbet.

Det er en ægte win-win! KPI får faste, forudsigelige indtægter, og du skal betale mindre i skat.

Der er i øjeblikket 32 personer, der har tegnet gavebrev med KPI.

Fast giver

Du kan vælge at give et valgfrit fast beløb hver måned, kvartal eller år. Aftalen kan opsiges når som helst og giver fuldt skattefradrag efter 15.600-kroners reglen.

Der er i øjeblikket 55 personer, som har en fast giveraftale med KPI.

Betalingservice

Både gavebrevsgaver og faste gaver har vi mulighed for at trække via Betalings-service/Nets, så er du fri for at huske på det! Der er i øjeblikket ca. 70, der benytter denne mulighed, hvilket er nemt for både jer og os!

Også dit medlemskontingent på 200 kr. pr. år kan du få trukket automatisk. Ca. 70 % af vores medlemmer benytter sig i øjeblikket af denne mulighed. På det girokort, du modtog sidst i marts, står de nødvendige oplysninger, så du kan tilmelde dig via egen bank.

Sådan gør du

Hvis du gerne vil tegne gavebrev eller fast giveraftale, så henvend dig til Carsten Hjorth Pedersen (chp@kpi.dk) eller Gitte Mortensen (glm@kpi.dk), så sender vi dig en aftale.

Det samme gælder, hvis du allerede har en gavebrevsaftale og gerne vil have os til at opkræve via Betalings-service fremover.

Du er selvfølgelig også velkommen til at overføre gaver til KPI (reg.nr. 1551, kontonr. 0016775029), når det lejlighedsvis passer dig. Husk at oplyse CPR-nr., hvis du vil have fradrag.

I alle tilfælde: Stor tak for din støtte til arbejdet! 🌱

Overskud i 2016

KPIs regnskab for 2016 er blevet afsluttet og revideret. Det udviser et overskud på 92.713 kr. samt en egenkapital på 580.653 kr. Det er vi særdeles godt tilfredse med.

Tak til alle, som har bidraget til det flotte resultat.

Hele regnskabet kan ses på www.kpi.dk → Hvem er vi